

CEGUA

Spökhistoria från Costa Rica.

En ung man på väg hem från huvudstaden San José stannade till på ett värdshus för att släcka törsten. Han hade tjänat en god slant under sitt besök i staden och bjöd friskt på ölen, både till sig själv och till andra. När mörkret fallit insåg mannen att han stannat på tok för länge. Glad och lullig av spriten klev han upp på sin häst för att ge sig av. Under ett träd fick han se en ensam figur. Det var en ovanligt vacker flicka, med ett bedrövat uttryck i sitt ansikte. Mannen frågade henne hur det var fatt.

”Gode herre”, svarade flickan. ”Jag är på väg till Bacages för att besöka min sjuka mor, men jag har gått länge och är så trött!”

”Hoppa upp bakom mig på hästen”, sade mannen morskt. ”Jag ska till min väns ranch som ligger söder om staden.”

Flickan tackade och blev hjälpt upp på hästen. Hon grep om mannens axlar och så bar det av på de nattmörka vägarna. Efter en stund började hästen plötsligt gallopera. Den svettades och slängde med huvudet. Hur mannen än gjorde kunde han inte lugna ner djuret. Han kände hur flickans grepp hårdnade om hans axlar och till slut grävde hennes naglar in sig så mycket att det smärtade.

”Damen får nog släppa efter lite”, sade mannen till sin reskamrat. Men då han kastade en blick över sin ena axel fick han se att det var en benig hand med riktiga rovdjursklor som höll i honom. Han blev alldeles stel av fasa och förstod att det knappast var den vackra flickan han hade sällskap av längre. Han kände en svavelosande andedräkt komma längs sin nacke och undrade vad för fasa han skulle få se om han tittade över sin andra axel. Till slut tog han mod till sig och vände på huvudet. Flickans fagra anlete hade ersatts av ett hästhuvud med kolglödande ögon och långa huggtänder. Varelsen gnäggade och frustade, och knep med sina fötter om hästens buk, så att djuret skenade än värre. Till slut skymtade mannen sin väns ranch och i ett hastigt tag drog han in tömmarna. Då stannade hästen tvärt och bägge passagerarna föll av. Med det var bara mannen som nådde marken. Hans rysliga resesällskap hade försvunnit. Hans vän hade hört tumultet och kom utrusande.

”Vad har hänt här”, undrade han och kamraten förklarade med darrande röst om det äventyr han varit med om.

”Aha!” sade vännen. ”Du har ridit med Cegua. Har du aldrig hört talas om Cegua?”

Det hade hans kamrat inte och ville gärna veta vad han varit med om.

”Cegua är en demon som reser längs vägarna om natten. Hon letar alltid upp en ensam vandrare som inte tar vara på sig själv –en slarver! Jag känner hur du osar sprit lång väg, min vän. Du var ett perfekt offer. Du hade minsann tur som kom undan med liv och förstånd i behåll!” Det tyckte hans vän också och tittade aldrig mer åt en spritflaska igen.